

Arrest

nr. 173 785 van 31 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 11 maart 2016 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.

Op 3 maart 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 31 oktober 2014 bij arrest nr. 132 650 werd verworpen.

Op 13 februari 2015 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, als descendent van de heer R.O., van Belgische nationaliteit.

Op 10 augustus 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 11 september 2015 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, als descendent van de heer R.O., van Belgische nationaliteit.

Op 9 maart 2016 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2015 werd ingediend door:

O., R.O. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *loonfiches (Accent Jobs For People NV) voor de periode 01.09.2015 - 29.11.2015*
- *enkele bijbehorende arbeidsovereenkomsten (Accent Jobs For People NV)*

Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is via Accent Jobs For People NV sedert 25.12.2015. De voorgelegde gegevens zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene is momenteel tewerkgesteld bij E.M.B. NV. Echter, er werden geen bijkomende documenten (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) voorgelegd met betrekking tot deze tewerkstelling. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Op 11 maart 2016 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, als descendent van de heer R.O., van Belgische nationaliteit.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

*A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."*¹

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken! Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden. Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p 102

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet. Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande het inkomen van de verzoekster

De bestreden beslissing stelt dat uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij Accent For People NV sedert 25/12/2015. De voorgelegde gegevens zijn dan ook niet langer actueel (Verzoekster is verplicht om bij de aanvraag stukken bij te brengen, hetgeen gebeurd is en kan zich daarna niet meer bij de gemeente aanbieden maar moet wachten op een beslissing of op een vraag tot bijkomende informatie!)

Tevens wordt gesteld dat de referentiepersoon nu tewerkgesteld is bij (...) NV. (een vast contract) Er werden geen bijkomende arbeidsovereenkomsten of loonfiches voorgelegd over deze tewerkstelling. Dus

verwerende partij gaat via andere administraties na of er sprake is van andere tewerkstelling, stelt dit vast, brengt verzoekster hiervan niet op de hoogte, vraagt hierover geen verdere informatie en gebruikt deze bijkomende informatie die zij van derden hebben verkregen zonder hierover enige melding te maken en/of hiernaar te informeren bij verzoekster. Derhalve wordt verzoekster de mogelijkheid ontzegd deze nieuwe stukken voor te brengen. Dit terwijl het hier gaat over een vast contract waaruit blijkt dat de referentiepersoon een vast inkomen heeft dat hoger ligt dan de voorwaarden opgelegd in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij gebruikt deze gegevens om dan te stellen dat ze niet mee in overweging kunnen genomen worden. Het feit dat de vader van verzoekster (referentiepersoon) een nieuwe tewerkstelling heeft wordt ook niet overwogen omdat verzoekster deze gegevens niet heeft voorgelegd. Volgens verwerende partij moest verzoekster het dossier actualiseren. Het is de plicht van de verwerende partij om zorgvuldig aan informatievergaring te doen. Verwerende partij was namelijk op de hoogte van de nieuwe werkgelegenheid van de vader van verzoekster, dus de referentiepersoon.

Dat indien verwerende partij effectief niet op de hoogte was van het nieuwe inkomen, zij op zijn minst een vraag tot bijkomende informatie hadden kunnen stellen om verzoekster de kans te geven de nodige documenten voor te leggen. Deze kans heeft zij nu niet gekregen aangezien voor de gemeente het dossier volledig was en zij moest wachten op een beslissing. Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om geen rekening te houden met het inkomen van de vader van verzoekster, (referentiepersoon) zowel het inkomen ten tijde van de aanvraag als het huidige inkomen! Temeer daar beiden ruim voldoende bestaansmiddelen aantonen. Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel! Dat verwerende partij de motiveringsplicht schendt door hier onvoldoende rekening mee te houden! De vader van verzoekster toonde aan dat hij ten tijde een inkomen heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het wettelijke referentiebedrag, bijgevolg mag de verwerende partij geen verder onderzoek doen naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen. Hetzelfde geldt voor het huidige inkomen van de vader van verzoekster. Dit werd reeds beslist door het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 121/2013 van 26.09.2013.

In casu hebben verzoekster en haar vader dit.

Verwerende partij schendt flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door te verwachten dat verzoekster de nieuwe stukken neerlegt die aantonen dat de vader nieuw werk heeft. Ze krijgt namelijk maar 1 kans op de gemeente om alles binnen te brengen. Actualiseren kan, maar dan voor het einde van dezelfde dag. Daarna wordt heel het dossier verzonden naar Brussel en kreeg zij geen kans meer om dit te doen.

Arrest nr. 121 /2013 van 26.09.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."

Uit het voorgaande blijkt dat, indien verwerende partij van mening is dat het inkomen van de vader van verzoekster niet voldoet, individueel en concreet dient te onderzoeken welke bestaansmiddelen zij nodig hebben. In casu heeft verwerende partij dit niet gedaan.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg vernietigd dient te worden omdat zij het rechtzekerheidsbeginsel schendt.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit de informatie die beschikbaar gesteld wordt aan verzoekster blijkt zeer duidelijk dat verzoekster volledig voldoet aan de voorwaarden m.b.t. de bestaansmiddelen.

Ook kruispunt-migratie vermeldt het volgende:

"De Dienst Vreemdelingenzaken vraagt geen bewijs meer van voldoende bestaansmiddelen als een minderjarig kind "alleen" gezinshereniging vraagt met een subsidiair beschermde of met diens echtgenoot of gelijkgestelde partner."

Deze vrijstelling is een gunstige praktijk van verwerende partij, die niet opgelegd wordt door de Verblijfswet of door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121 /2013. Deze vrijstelling is wel al opgelegd voor:

- minderjarige kinderen van vreemdelingen met een onbeperkt verblijfsrecht, waaronder bijv. erkend vluchtelingen (artikel 10 § 2, derde lid Vw)
- minderjarige kinderen van Belgen (Grondwettelijk Hof arrest nr. 121/2013);
- en minderjarige kinderen van diens echtgenoot of gelijkgestelde partner (niet van de niet-gelijkgestelde partner).

Met zijn praktijkwijziging probeert verwerende partij tegemoet te komen aan de wil van de wetgever om erkend vluchtelingen en subsidiair beschermden zoveel mogelijk gelijk te behandelen op het vlak van gezinshereniging." Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing incorrect is en flagrant voorbijgaat aan de huidige regel- en wetgeving."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), en het feit dat verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van deze bepaling om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Vervolgens wordt ingegaan op de documenten die verzoekster heeft voorgelegd om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van deze bepaling en wordt vastgesteld dat de gemachtigde op basis van deze documenten geen beeld heeft op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon. Daarbij wordt nog vermeld dat het aan verzoekster toekomt haar verblijfsaanvraag te actualiseren en dat een behoefteanalyse *in casu* overbodig is nu niet kon worden vastgesteld of aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissing ook inhoudelijk, en geeft daarmee aan de motieven van de bestreden beslissing te kennen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Waar verzoekster de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert en stelt dat de gemachtigde haar situatie niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit is gekomen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de gemachtigde heeft nagelaten met alle elementen van het dossier rekening te houden. Zij stelt met name dat uit het geheel van elementen blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Volgens verzoekster ontkent de gemachtigde dit ook niet, maar heeft hij nagelaten dit te onderzoeken, hoewel hij daartoe verplicht is wanneer hij een einde stelt aan het verblijfsrecht.

De Raad stipt aan dat artikel 42ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en

economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aldus is de gemachtigde er inderdaad toe gehouden om met de genoemde factoren rekening te houden wanneer hij een einde maakt aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg, zoals verzoekster terecht aanvoert. De Raad wijst er echter met verweerder op dat *in casu* geen verblijfsrecht beëindigd werd, maar dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, zodat de verplichting van artikel 42ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt en verzoeksters kritiek niet dienstig tegen deze bestreden beslissing kan worden aangevoerd. Dit had de Raad reeds verduidelijkt in zijn arrest nr. 132 650 van 31 oktober 2014 waarin verzoekster tegen een eerdere beslissing tot weigering van verblijf van 3 maart 2014 hetzelfde middel had ontwikkeld.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest nr. 120 763 van de Raad van 17 maart 2014 om te stellen dat een fragmentarische beoordeling van de elementen van het dossier het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, terwijl verzoekster ook niet aantoonde dat de feitelijke situatie *in casu* gelijkaardig is aan die in voornoemde zaak. In die zaak kon de Raad immers vaststellen dat de gemachtigde een fragmentarische beoordeling had gemaakt van de stukken die alle door de verzoeker zelf waren voorgelegd om het bestaan van een duurzame relatie aan te tonen, terwijl *in casu* net blijkt uit de bespreking *infra* dat verzoekster heeft nagelaten haar aanvraag met relevante stukken te actualiseren.

Verzoekster meent vervolgens dat de gemachtigde onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te houden met het inkomen van verzoeksters vader, als referentiepersoon, en haar verblijfsaanvraag te weigeren hoewel hij ervan op de hoogte was dat haar vader met een vast contract is tewerkgesteld. Verzoekster verwijt de gemachtigde via andere administraties te hebben vastgesteld dat de referentiepersoon een nieuwe tewerkstelling had, maar verzoekster hierover niet te hebben ingelicht en geen bijkomende informatie te hebben gevraagd, zodat zij de mogelijkheid werd ontzegd hierover nieuwe stukken voor te leggen. Verzoekster stelt dat zij immers bij de gemeente maar één kans kreeg om alle stukken voor te leggen, namelijk op de dag dat zij haar aanvraag indiende, waarna het dossier naar Brussel werd verzonden en zij geen kans meer kreeg het te actualiseren.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag loonfiches en bijbehorende arbeidscontracten van de referentiepersoon heeft voorgelegd voor tewerkstelling via A.J.F.P. NV voor de periode september – november 2015.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde naar deze documenten verwezen, en heeft hij gemotiveerd dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer via deze werkgever tewerkgesteld is sinds 25 december 2015. De gemachtigde heeft hieruit afgeleid dat de voorgelegde gegevens niet langer actueel zijn en niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Nu verzoekster het feit dat de referentiepersoon sinds 25 december 2015 niet meer bij deze werkgever is tewerkgesteld niet betwist, acht de Raad deze conclusie niet onredelijk.

De gemachtigde heeft vervolgens gemotiveerd dat de referentiepersoon momenteel is tewerkgesteld bij E.M.B. NV, maar dat voor deze tewerkstelling geen bijkomende documenten zoals een arbeidsovereenkomst of loonfiches werden voorgelegd, zodat de gemachtigde geen beeld heeft op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon. De gemachtigde vermeldt daarbij dat het aan de betrokkene toekomt om haar aanvraag te actualiseren.

De Raad wijst erop dat het in het kader van een wederkerig bestuursrecht inderdaad toekwam aan verzoekster zelf, die door middel van een verblijfsaanvraag om de toekenning van een voordeel verzocht, om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden hiervoor voldeed. Hiervoor diende zij bij de aanvraag de nodige stukken voor te leggen, en in geval van een relevante wijziging in haar situatie deze aanvraag te actualiseren. *In casu* blijkt verzoekster zelf onzorgvuldig te hebben gehandeld, door na te laten de nodige documenten over te maken aangaande de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon, zoals loonfiches of een arbeidscontract, die de gemachtigde een volledig beeld hadden kunnen bieden op het netto-inkomen van de referentiepersoon. Nu het aan verzoekster toekwam haar aanvraag te actualiseren, kan zij de gemachtigde niet verwijten met het inkomen uit deze nieuwe tewerkstelling geen rekening te hebben gehouden, haar niet te hebben verzocht bijkomende stukken over te maken, of haar niet te hebben ingelicht over de opzoekingen die hij bij andere administraties heeft uitgevoerd. De Raad kan in dat opzicht verzoeksters betoog dat zij door het uitblijven van deze vraag om bijkomende stukken geen mogelijkheid

had om haar dossier te actualiseren, niet volgen. Nergens blijkt – en verzoeksters onderbouwt haar betoog in die zin ook niet met enig begin van bewijs – dat de stad Antwerpen heeft vereist dat verzoeksters aanvraag slechts op de dag van de aanvraag zelf nog kon worden geactualiseerd, waarna geen stukken meer zouden kunnen worden toegevoegd aan het dossier. Indien verzoekster toch zou geconfronteerd geweest zijn met een ambtenaar van een stad die na de termijn van drie maanden zoals bepaald in de bijlage 19ter, *in casu* na 11 december 2015, niet langer bereid is geweest stukken over te maken aan de gemachtigde, zoals verzoekster ter zitting aanvoert, dan staat het haar vrij haar stukken rechtstreeks aan de gemachtigde over te maken teneinde haar dossier te actualiseren, bv. per aangetekende zending. De Raad erkent dat het verzoekster *de facto* niet onmogelijk mag gemaakt worden aan haar zorgvuldigheidsplicht te voldoen en haar dossier te actualiseren, ook nadat de termijn van drie maanden zoals vermeld in de bijlage 19ter is verstreken zolang de bestreden beslissing niet is genomen. Doch na onderzoek van het administratief dossier blijkt geen begin van bewijs dat zij ofwel getracht heeft via de stad Antwerpen stukken aangaande de nieuwe tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon voor te leggen, ofwel dat zij deze stukken eigenhandig bv. per aangetekende zending aan de gemachtigde heeft overgemaakt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster, in tegenstelling tot wat ter zitting werd gezegd, ondertussen op 11 maart 2016 wel een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging met haar vader heeft ingediend, zodat zij dan sowieso in de gelegenheid was de stukken aangaande de nieuwe tewerkstelling voor te leggen.

Verzoekster stelt verder dat de gemachtigde ertoe gehouden was om, indien hij van mening was dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldeed, individueel en concreet te onderzoeken welke bestaansmiddelen zij dan wel nodig hadden, hetgeen hij heeft nagelaten. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing niet werd vastgesteld dat de referentiepersoon niet beschikte over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – de situatie waarin inderdaad een behoefteanalyse diende te worden gemaakt naar de bewoordingen van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft daarentegen gemotiveerd – en dit op redelijke wijze, gezien verzoekster heeft nagelaten haar aanvraag te actualiseren, noch een begin van bewijs heeft voorgelegd dat het actualiseren haar *de facto* werd onmogelijk gemaakt – dat hij geen zicht heeft op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, nu geen documenten aangaande de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon werden voorgelegd. Nu derhalve niet kon worden vastgesteld of er al dan niet was voldaan aan de voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreffende het inkomen van de referentiepersoon, kon de gemachtigde terecht motiveren dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig was (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, stipt de Raad aan dat dit uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekster komt in dit opzicht echter niet verder dan de *supra* reeds besproken bewering dat zij op de gemeente maar 1 kans heeft gekregen om alles binnen te brengen en dat actualiseren niet meer wordt toegestaan eens het dossier verzonden is naar Brussel. De Raad moet echter vaststellen dat verzoekster hiervan geen enkel begin van bewijs voorlegt. Zelfs mocht verzoekster geconfronteerd worden met deze laakbare attitude van een gemeente- of stadsambtenaar, dan weze het herhaald dat verzoekster de mogelijkheid heeft deze stukken aangaande de nieuwe tewerkstelling van haar vader zelf over te maken aan de gemachtigde, die zolang de beslissing niet is genomen een actualisering van het dossier dient te aanvaarden en zorgvuldig moet onderzoeken. Verzoeksters bijkomende verwijzing in het kader van de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel naar de vrijstelling die bepaalde minderjarige kinderen genieten om voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen in het kader van gezinshereniging, waarbij ze benadrukt dat minderjarige kinderen van Belgen conform het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 hier niet moeten aan voldoen, is ook niet dienstig, nu verzoekster op het moment dat zij haar verblijfsaanvraag indiende reeds 20 jaar oud was. Dit werd ook reeds verduidelijkt in het arrest nr. 132.650 van 31 oktober 2014 waarin verzoekster hetzelfde middel had ontwikkeld.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of onredelijke manier heeft genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel, dat gericht lijkt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar vader, die de Belgische nationaliteit heeft.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij in België een band kan onderhouden met haar vader. Dat het duidelijk is dat verzoekster het recht heeft een band met haar vader op te bouwen en te onderhouden, en dat ze die kans ook moet kunnen krijgen! Verzoekster mag niet van haar vader gescheiden worden!"

Verzoekster wijst op haar gezinsleven met haar vader, die de Belgische nationaliteit heeft en met wie ze samenwoont en stelt dat haar familieleven geschonden wordt indien ze naar haar land van herkomst dient terug te keren. Zij meent dat, indien de belangenafweging gemaakt wordt in het kader van artikel 8, tweede lid van het EVRM, blijkt dat haar individuele belangen zwaarder doorwegen dan het algemeen belang.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt vooreerst het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Waar verzoekster *in casu* wijst op haar gezinsleven met haar vader en stelt dat zij met hem samenwoont in België, wijst de Raad met verweerder op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Dergelijke gezinsband tussen ouders en hun meerderjarige kinderen ontstaat volgens het EHRM niet "*ipso iure*", zoals verzoekster aanvoert. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Verzoekster, die op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen reeds 21 jaar oud was, laat geheel na dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid ten opzichte van haar vader aannemelijk te maken. Op deze bijkomende vereiste van bijkomende elementen van afhankelijkheid werd nochtans ook reeds gewezen door de Raad in het voormelde arrest nr. 132 650 waarin verzoekster hetzelfde middel had ontwikkeld tegen een haar eerder betekende bijlage 20 met bevel. Voor zover zij bovendien financieel afhankelijk zou zijn van haar vader toont zij niet aan, zoals verweerder aanvoert in de nota met opmerkingen, dat haar vader haar niet zou kunnen onderhouden wanneer zij zich in het land van herkomst bevindt.

Nu geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en verzoekster de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet ontwikkelt in het kader van het respect voor het privéleven, kan de Raad ook geen schending van deze bepaling vaststellen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij heeft het recht om het resultaat van de beroepsprocedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van haar vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat zij het recht heeft om eerst een beslissing hieromtrent te ontvangen!

Dat zij zich beroept op artikel 6 van het EVRM en dat zij in afwachting van de beslissing in België kan verblijven, immers indien zij dit niet doet zal de aanvraag zonder voorwerp bepaald worden.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden. '

Dat zij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en haar rechten te vrijwaren.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak dient te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst en vernietigd te worden."

Verzoekster voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM, dat het recht op een eerlijk proces waarborgt. Het is echter vaste rechtspraak dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen, daar de thans bestreden beslissingen niet kaderen in het burgerlijk recht of strafrecht.

Verzoekster kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 19745 van de Raad van 28 november 2008. Uit de geciteerde passage van dit arrest blijkt immers slechts dat de Raad in die zaak oordeelde dat de gemachtigde ertoe gehouden was eerst uitspraak te doen over een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf vooraleer over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* blijkt echter duidelijk uit de thans bestreden beslissingen dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag van verzoekster wel degelijk heeft geweigerd vooraleer de beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre verzoekster meent dat ook de behandeling door de Raad van het beroep tegen de weigeringsbeslissing dient te worden afgewacht vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, wijst de Raad erop dat dit geenszins kan worden afgeleid uit het geciteerde arrest en dat een beroep ingesteld bij de Raad tegen een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger weliswaar de uitvoering hiervan schorst, maar niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Het derde middel is ongegrond.

3.4 Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoekster dat dit bevel een gevolg is van de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van haar verblijfsaanvraag, zodat de vernietiging van deze laatste beslissing tevens tot de vernietiging van het bestreden bevel moet leiden.

De Raad kan verzoekster volgen dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing tevens zou leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en dit hoewel het in

tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt wel degelijk gaat om twee onderscheiden beslissingen (zie RvV AV 19 december 2013, nr. 115 993). De gemachtigde zou in dit geval immers geen bevel om het grondgebied te verlaten kunnen betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kon worden ingewilligd.

De Raad wijst er echter op dat uit de bespreking *supra* blijkt dat het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden verworpen nu geen middel gegrond werd bevonden, zodat hieruit geenszins de vernietiging van het bestreden bevel kan volgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES